

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

El gran triomf

"La bibliografia del bolet domina una vegada més els prestatges de novetats a les llibreries catalanes. En cap altra matèria, ni castellers ni sardanisme, hi ha tanta oferta de llibre especialitzat, entusiasta o metòdic, universal o folklòric, tot ja ben amanit amb un cert ecologisme de bon pare de família."

RICARD CUGAT

Jordi Pujol.

Dilluns, 23. "Mira'm i no em toquis' mai no serà una política seriosa, més enllà dels estats de gràcia que un polític pugui obtenir després de les eleccions. En política, aquí tothom ha après a no perdonar res ni ningú. Alliberat del vincle matrimonial amb el PSOE, ben aviat sentirem Jordi Pujol dient coses terribles sobre els anys de socialisme", parla l'home públic que encara no ha gosat mai fer el salt a la política. En té, de ganes, però els seus amics no li ho recomanen perquè és un cosmopolita ingenu, una mica allò del *tonto* en quatre idiomes, l'home que cada setmana llegeix *The Economist* i *L'Express* però li compraria un cotxe de segona mà a Luis Roldán. Ens cita als nous temples del cafè aromàtics i una mica monolòtics, amb alguna senyoreta sola que demana un descafeïnat tot llegint *El món de Sofia*. Avui portava la fotocòpia d'una entrevista de Milton Friedman a *L'Express*. "Amb la idea que els catalans som més europeistes que ningú hem deixat passar de banda tot un bagatge d'idees que no sent estrictament euroescèptiques parlen a favor d'un nou 'eurorealisme'. Fixa't, Friedman diu que per arribar a la moneda única fa falta una zona geogràfica on els béns i les persones puguin desplaçar-se lliurement, amb una homogeneïtat d'interessos prou estreta a fi que les evolucions divergents entre les zones no duguin a tensions polítiques insostenibles. Quaranta anys després del Tractat de Roma, encara hi ha barreres duaneres a la Unió Europea". L'home públic beu amb fervor un *capuccino* i palpa d'esma la textura mundanal de la seva nova corbata Ralph Lauren.

ARXIU

Les escura-butxaques dels bars.

Dimarts, 24. A l'hora de l'aperitiu, les coses han canviat molt al bar d'Aribau, amb la nova màquina escura-butxaques. És un populisme que agraeixen alguns bevedors de cervesa però exaspera els clients de còctel i croqueta. La divisòria és injusta però ja ens entenem: passa també per una qüestió d'edat però no de sexe. Com a excepcions, hi ha el jubilat entusiasta de la nova màquina i l'executiu ex-hippy que posa el crit al cel cada vegada que un dring aparatós celebra una bona jugada. Pel que fa als més viciosos, ja saben deixar el vas dalt la màquina sense mirar, amb un gest automàtic. Fins que ens hi acostumem, amb cada exabrupte musical de la màquina escura-butxaques els contertulians girem el cap, com si fóssim a Wimbledon, per tenir l'oportunitat de veure el devesall de monedes que acaba de guanyar una jove vídua que és cap de vendes en una empresa de material ortopèdic.

Dimecres, 25. Queden rebutjats uns pressupostos generals que arriben als trenta bilions, amb "b" de barbaritat. Onze bilions ja estaven compromesos en qüestió de pensions i interessos del deute. Ara és difícil saber en què pot consistir governar sense tenir prou suport parlamentari per als pressupostos. Tindrem un curiós viacrucis polític. Fins a les eleccions de març. El docte Solbes semblava perdut en un maremàgnum polític que potser no serà tan fàcil d'entendre com les vicissituds de la massa monetària. El sistema democràtic com a propensió al dèficit públic és un dels temes capitals que tenim sobre la taula, en l'espera deses-

le la cultura boletaire

RAFA GIL

Pere Solbes.

perançada d'una reforma de la despesa pública. Abans, de tota manera, algú s'hauria de dedicar a escampar una mica de pedagogia anglosaxona per fer entendre els contribuents que els trenta bilions han sortit de les seves butxaques, pesseta a pesseta.

Dijous, 26. Si arribes d'hora a un restaurant amb música ambiental, hi ha poca gent i la música té més volum del que correspon; amb el restaurant ple, la remor dels comensals ha anul·lat la música. En ambdues circumstàncies, la música era inadequada, en primer lloc per excés i, la segona vegada, per defecte. Ja és ben curiós que els propietaris de restaurant no solament no se n'adonen sinó que deixen que els cambrers joves o la caixa *teenager* triïn els canals de música més estridents, per contrast amb la clientela sedentària i de classe mitjana. Ho trobo un símptoma més de la bestialitat de l'època, també identificable al Talgo i a certes línies aèries.

Divendres, 27. La bibliografia del bolet domina una vegada més els prestatges de novetats a les llibreries catalanes. En cap altra matèria, ni castellers ni sardanisme, hi ha tanta oferta de llibre especialitzat, entusiasta o metòdic, universal o folklòric, tot ja ben amanit amb un cert ecologisme de bon pare de família. És una demanda viva i perenne, molt més enllà de les vaguetats literàries, de les disquisicions polítiques o del putxinellis claca entre Ferran Soldevila i Vicens Vives. És la cultura viva, l'oci del *homo faber*, el diumenge boletaire enfront

ARXIU

Jaume Vicens Vives.

de les flors del mal i del tedi, al diumenge urbà, tan poc de "casa nostra". **Valentí Puig**